

РЕШЕНИЕ

№ 4847

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Ванина Колева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2972** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от адв. А. И. от САК, в качеството ѝ на пълномощник на В. Б. С. – управител на [фирма], срещу Решение от 06.01.2022 г., постановено по НАХД № 10510/2021 г., на Софийски районен съд, НО, 94 състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 4237447, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП на В. Б. С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лв., за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се поддържа становище за неправилност на въззивното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати нарушения на процесуалните правила. Поддържа се, че не е спазен редът за ангажиране на административнонаказателна отговорност, тъй като не е следвало да бъде издаван електронен фиш за нарушение, заснето с мобилно АТСС. Не било изпълнено задължението за връчване на ЕФ, което лишавало нарушителя от възможност да предприеме действия по защитата си и накърнявало правото му да участва в административнонаказателното производство. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на издадения електронен фиш. Алтернативно, иска се отмяна на решението и

върщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание касаторът не е представляван. В депозирано становище по същество, излага допълнителни аргументи досежно твърдяната незаконосъобразност на ЕФ и неправилността на въззивното решение. Претендира присъждане на разноски, за които е представен списък.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, не е представляван. В депозиран отговор на касационната жалба излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е законосъобразно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Съдът подробно е изследвал развитието на административнонаказателното производство и е достигнал правилни изводи, че в хода му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът е отговорил на всички възражения досежно съдържанието на ЕФ, които са били наведени с въззивната жалба. Изследвал е и въпроса за компетентността на издателя на ЕФ. Обоснован е извод за липса на допуснати съществени процесуални нарушения, като съдът е акцентирал върху законовите изисквания за съдържание на ЕФ. Тези изводи са правилни и се споделят от касационната инстанция. Реквизитите на електронния фиш са посочени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като процесния такъв съдържа всички изискуеми от правната норма реквизити.

За да потвърди издадения електронен фиш съдът е установил от фактическа страна, че нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, е безспорно установено и доказано. Съдът е изследвал приложимата нормативна уредба и правилно е субсумирал установените факти обуславяйки извод за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Противно на изложеното в касационната жалба, което правилно е отбелязано и от въззивния съд, възможната

грешка в размер на 3 км/ч при скорост до 100 км/ч е приспадната в полза на наказаното лице, като при измерена скорост 88 км/ч касаторът е санкциониран за движение със скорост 85 км/ч.

Правилни са изводите на СРС за безспорна установеност на извършеното нарушение, като също така се споделят и мотивите по отношение на това, че съобразно чл. 188, ал. 2 ЗДвП, когато нарушението е извършено с МПС, собственост на юридическо лице, наказанието се налага на неговия представител.

Въззивният съд е изследвал и въпроса за приложимостта на института „маловажен случай“, като е правилно е приел, че процесното нарушение не представлява маловажно по смисъла на закона, като е изложил мотиви от една страна за характера на охраняваните обществени отношения, обект на защита на ЗДвП, а от друга, че се касае за превишаване на величината на максимално разрешената скорост в населено място с 35 км/ч.

Наведените с касационната жалба възражения, доколкото отчасти се покриват с изложените такива в жалбата пред СРС, са неоснователни.

Неоснователно е оплакването на касатора, че нарушението е заснето с АТСС, което е било в полицейски автомобил, в непосредствен контрол от полицейски служители и е следвало да се състави АУАН на място, т.е. не е спазен реда за налагане на санкция, като според касатора било недопустимо издаването на ЕФ в този случай. От представения по протокол - приложение към чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. е видно, че мястото на осъществяван контрол е в [населено място], на [улица]. В протокола е посочен полицейския наряд, времето през което АТСС за измерване на скоростта е била на тази позиция. Посочено е, че ограничението на скоростта следва от обстоятелството, че се касае за населено място и е 50 км/ч. Периодът, през който е работила системата за контрол е от 14,00 до 16,00 часа. Отразени са данни за извършените първоначална и периодична проверка за техническа годност на техническото средство. Посочен е режимът на заснемане – стационарен и посоката – приближаващи автомобили. Вписана е датата на съставяне на протокола и е положен подпис на длъжностното лице. Така съставеният протокол е официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по установения ред и форма, затова се ползва с материална доказателствена сила за отразените в него факти. В тази връзка неоснователен е доводът, че от събраните по делото доказателства не се установява какъв е бил режимът на заснемане, поради което за реализирането на административно-наказателната отговорност на нарушителя по аргумент от чл. 11, ал. 2 от Наредбата е следвало да се приложи общия ред. Видно е, че АТСС е работело в стационарен режим, поради което не са налице предпоставките, посочени в чл. 11, ал. 2 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за изключване възможността за санкциониране на нарушителя чрез издаване на електронен фиш.

Касационен състав на АССГ следва да отговори на оплакванията в жалбата, като се позове на приетата в тази връзка специална Наредба № 8121з-523 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, като е посочил изрично и че настъпилите изменения са изцяло съобразени с ТР № 1/26.02.2014 г. на ОС на колегиите на ВАС, касателно използването на мобилни системи за контрол. Следва да се има предвид, че с изменението на закона и приемането на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. са приети ясни правила за използване и на мобилни технически средства и за

обстоятелствата, при които контролните органи имат право да ги използват, с което на практика е преодоляна констатираната в мотивите на Тълкувателно Решение № 1 от 26.02.2014 г. на ОС на ВАС празнота. Следователно, към датата на извършване на процесното нарушение на правилата за движение по пътищата – 06.12.2020 г. е била налице детайлна нормативна уредба на правилата във връзка с използването и на мобилни технически средства, които са достатъчно ясни и подробни, както и процедура, регулираща действията на контролните органи при използването на мобилни технически средства, поради което и следва да се приеме, че нарушенията от този вид могат да се установяват и санкционират с издаване на електронен фиш не само чрез използване на стационарни АТСС, обозначени със съответен пътен знак и оповестени по законово определения начин, а и чрез мобилни автоматизирани технически средства и системи за контрол, при спазване на всички нормативни изискванията на посочената нормативна уредба. В случая на базата на доказателства, касационен състав на АССГ прие, че предвидената процедура по използване на техническото средство е спазвана, като се позовава и на протокола по чл. 10 от Наредбата. Забраната да се издава електронен фиш за нарушение, установено с мобилно АТСС е само за случаите, визирани в чл. 11, ал. 2 и 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., когато измерването на скоростта от мобилно АТСС се извършва от служебни автомобили или мотоциклети, които обаче също се движат.

По отношение възраженията досежно връчването на ЕФ, следва да се посочи, че същото касае правото на жалба и срочността ѝ. След като въззивният съд е приел жалбата за допустима за разглеждане и е разгледал делото по същество, очевидно не е накърнено правото на защита на касатора.

В рамките на дължимата от касационната инстанция проверка не се констатира наличие на касационни основания. Решението на СРС не страда от твърдените пороци, като същото е в съответствие с приложимите материалноправни норми, а при постановяването му съдът не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила.

По тези съображения решението на СРС е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена. Не са налице касационни основания по чл. 348 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноси, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 06.01.2022 г., постановено по НАХД № 10510/2021 г., на Софийски районен съд, НО, 94 състав.

ОСЪЖДА [фирма], чрез представляващия В. Б. С. да заплати по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.